

En op een lage heuvel, van welks top
Zij zien kon langs haar nauw-ontwaakte stad,
En langs den breed gerekten, tragen lijn,
Waarmee der bergen eenvoud zich ter kim
Voorbijboog naar een verre, vreemde streek,
Daar bleef ze en zag er eenmaal om zich heen.
Toen knielde zij, en dacht een korten tijd
De stille blinking van haar leven na:
'Indien Gij 't waarlijk waart, Maria, die,
Als ik U bad voor 't beeld in uwe nis,
Mijwaarts de handen strekte, menig keer,
En hoorde mij met milden glimlach aan,
En zong met mij 't verzaligd hemellied,
Waar in mijn jeugd haar gansche blijdschap vond,
Zoo moge ik dan ook thans Uw zoeten naam
Wel zeggen en wel bidden om Uw vrede:
Gij weet wat mij en wat mijn hart ontbreekt.'
Zoo peinsde zij, en boog het hoofd, en bad.
Zij sloot haar oogen en zei zacht: 'Maria',
Met huiverende stem, gelijk een vrouw
Die veel verwacht. Dan teêr herhaald: 'Maria,'
Doorgeurd van vreugde, en éénmaal nog: Maria,
Maar zweeg na dezen innig blijden roep,
En bleef heel roerloos in den diepen glans
Van zon en ochtendkleur en gelen gloed,
Die vreemde dingen in haar haren spon.
Doch zóó niet lang. Want in de stilte, die,
Al ongerept als zij, stil nederhing
In deze groote ontzaglijke eenzaamheid,
Kwam uit den hemel, (waar de morgenster
Verbleekt was) als een glanslicht uit een glans
Maria tot haar dalen, dicht omplooid
Door zware wading, en de omstraalde kroon
Van zuivre godd'lijkheid rondom haar hoofd.
Die nam haar in hare armen, en ontdroeg
Haar lichaam, dat nu lang reeds niet meer dacht,
Dat ze op de lippen éénmaal zachtjes kuste,
Aan de aarde naar den hoogen hemel heen,
O God, die vaas van reinheid, deze geur,
Dit niet meer kloppend leven, dit ontdroeg
Zij aan onze armlijke aarde. Zie, zij heeft,
Sinds dat haar arm om 't meisje henenboog,